

ШИНИЧИ ХОШИ ПОСРЕЩАНЕТО НА БОГОВЕТЕ

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

Двете луни изгаснаха една след друга и иззад линията на хоризонта вече се показва слънцето. Утрото настъпи и червеникавите полета се обляха в светлина.

Сред тях се открояваше голям замък, в чиято най-висока кула живееше кралят.

— Добро утро, ваше величество. Вчерашният ден мина тихо и спокойно и ние ще ви благодарим. Нека и през днешния ден нищо да не нарушава вашето спокойствие — поздрави краля с настъпването на утрото един от неговите придворни, мърдайки опашка.

Кралят, който седеше на своя трон, помръдна леко голямата си опашка и отговори:

— Да, и на мене ми се струва, че ще се занижат дни, през които няма да се случи нищо особено. Но онези, които ще последват, ще бъдат изпълнени с тревоги и вълнение.

— Какво искате да кажете, ваше величество? — подпита плахо придворният.

— Мисля си, че откакто съм крал, нищо не се е случило. Ето какво ме беспокои. Не мога да разбера какво означава това че аз съм един силен крал, или пък точно обратното. Подозирам даже, че сред народа може да има хора, които да изпитват същите съмнения.

— Какво говорите, ваше превъзходителство! Нима може да има нещо по-хубаво от това, да не се случва нищо? Пък и едва ли някой се съмнява, че ако се случи нещо, кралят не е способен да се справи! — говореше придворният, а опашката му през цялото време трептеше и се извиваше.

— Така ли смяташ? Хубаво, ако наистина е така. Аз обаче искам да се сблъскам с някакъв изключително труден проблем и да се справя с него блестящо. Искам сам да се убедя в това. Съвсем нищо ли не се е случило в кралството?

— Ще проверя, ваше величество — спря да върти опашка придворният.

Имаше много объркан вид. Вече не знаеше дали да иска нещо да се случи, или да се моли да не се случва нищо.

Кралят, който беше великодушен, забеляза колко много се обърка придворният му.

— Добре. Имай грижата! — нареди той. След това стана, отиде до прозореца на кулата и заря поглед навън. Под кулата бе разположен

градът, опасан със здрава крепостна стена, зад която, докъдето поглед стигаше, се разстилаше поле с червеникава трева. Кралят внимателно огледа всичко, но не откри и най-малка следа от произшествие.

— Слизай долу! — заповяда кралят и се качи на трона.

Той предпочиташе да си легне и да гледа небето вместо това омръзнато му до втръсване поле.

— Ами аз да тръгвам тогава... — каза придворният и тръгна към вратата, но тъкмо се беше обърнал, когато чу нова заповед:

— Чакай, върни се обратно!

Придворният се обърна поуплашено към краля. Нещо не бе наред.

— Какво обичате, ваше превъзходителство?

— Ела тук. Забелязах, че на небето нещо свети. Какво ли може да е? — попита кралят и посочи бавно с пръст единия ъгъл на прозореца.

— Къде, ваше величество? А, онова, дето свети със сребриста светлина ли, ваше величество? За мен, ваше величество, това е нещо съвсем непознато — отвърна придворният, като наведе глава.

— Струва ми се, че се спуска бавно надолу.

— Изглежда, че наистина е така, ваше величество. Дали пък не е падаща звезда?

— Не, едва ли е падаща звезда. Досега никога не съм чувал някой да е виждал звезда, която да пада толкова бавно от небето — каза авторитетно кралят.

— Извинете ме за грешното предположение.

Кралят извини придворния си, но самият той не можеше да разбере какво представлява онова, което светеше на небето. Докато го наблюдаваха, то се спусна още по-надолу. Можеше вече да се забележи как от долната му част изригват пламъци. До ушите им достигна отекващ грохот.

— Интересна работа! Свети със сребриста светлина, изпуска огън и гръм!

— Да, ваше величество. Какво ще правим, ако кацне на нашата планета?

Кралят не знаеше какво да отговори, но не можеше и да мълчи, защото кралете трябва винаги да знайт.

— Хм. Тъкмо си мислех, че това е... — Лицето на краля имаше такова изражение, сякаш търсеше необходимите думи. — Това е нещо,

на което се возят божовете! Яхнали пламъка, те слизат от небето на нашата планета и ние имаме честта да бъдем посетени от божовете. Това е нечувано събитие! Точно такова събитие ни трябва!

— Започва събитието, което ще покаже колко способен е нашият крал! Аз не мога да сдържа радостта си, ваше величество, още повече че това е посещение на божовете. Кажете, какво ще правим сега?

— Най-напред ще ги приемем сърдечно. Бързо върви да ги посрещнеш и се отнасяй към тях много вежливо!

Транспортното средство на божовете най-после спря да бълва огън, ревът затихна и то застана неподвижно сред полето, блеснало на светлината.

— Каква божествена гледка, ваше величество! Ще пригответя каляската и ще отида да ги посрещна.

Кралят гледаше доволно от прозореца на кулата как каляската с осемте колелета бавно се движеше по полето. Та нима това не беше историческо събитие! Пък и той самият най-после щеше да има възможност да покаже какъв силен и мъдър владетел е. Какъв прекрасен случай!

Но в същото време кралят откри, че се намира в много затруднено положение. Той беше прочел всички летописи, помнеше добре какво пишеше в тях и дори можеше да се каже, че ги знае наизуст, но там не беше споменат нито един такъв случай. А това означаваше, че сега всичко ще зависи от неговите мъдри умозаключения и решения. Кралят дръпна шнура на звънеца, който висеше до него, и извика един от придворните.

— Незабавно да се построи замък за божовете извън стените на града. Не можем да настаним божовете в същия замък, в който живеем.

— Кралят беше убеден, че едно такова умозаключение и решение е много правилно.

Строежът на замъка бързо напредваше. Кралят наблюдаваше от прозореца на кулата как върви работата и беше сигурен, че ще успеят да завършат до пристигането на каляската с осемте колелета, в която вече седеше един бог, и бавно се носеше през полето. В този момент обаче в главата му се появи мисъл, която го обезпокои.

След това, си мислеше той, ме очаква един още по-труден проблем. Какви да бъдат церемонията и етикетът при посрещането? Това не беше нещо, което можеше да реши даже блестящият ум на

краля. Кралят беше същество, което досега никога не беше се срещало с богове и нямаше представа какво може да ги зарадва. Но тъй като беше крал, положението му налагаше да взема решения и да издава заповеди.

— Дворецът за боговете е вече готов. Богът също скоро ще пристигне. Очакваме разпорежданията на ваше величество. — Придворният беше дошъл да получи указания. Опашката му не помръдваше.

Кралят не прояви ни най-малко объркане и отговори със спокoen и уверен глас:

— Мисля, че богът е изморен от дългото пътуване до нашата планета и от пътуването с каляската. Поканете го в двореца, който построихме за него, нека си отдъхне малко. Направете всичко, за да се чувствува, като у дома си.

Кралят отново не можа да вземе решение. Той проследи с поглед през прозореца на кулата бога, който се приближаваше с каляската с осем колелета, и много се учуди. Нима боговете нямат опашки? — питаше се той. — Според нашия етиケット от движението на опашката можеше да се разбере доколко уважаваш събеседника си. — Като загуби и тази нишка, по която можеше да стигне до правилно решение, кралят се обърка още повече. През това време се върна един от придворните.

— Богът благоволи да се настани в двореца, който построихме за него. Той, изглежда, ми обясняваше нещо, но аз не успях нищо да разбера. С помощта на жестове му показах стаите в двореца и го разведох. Може би ваше величество ще разбере неговата реч?

— Разбира се, че разбирам езика на боговете! — отговори кралят.

— Това е прекрасно. А как да се подгответим за церемонията по посрещането?

— Най-напред съберете целия народ, после ще получите останалите заповеди!

Придворният се поклони, каза, че ще изпълни нареждането, и излезе от стаята на краля. По този начин кралят спечели още малко време, за да обмисли церемонията по посрещането на боговете. По всичко личеше обаче, че крахът му наближава. Достатъчно беше да направи само една грешка и щеше да предизвика гнева на боговете.

Освен това щеше да загуби уважението и авторитета си пред целия народ. А етикетът на божествите, както личеше по всичко, беше много по-различен от етикета, установен в неговата страна. В това нямаше никакво съмнение.

Времето за церемонията по посрещането на божествите приближаваше и кралят нервно крачеше напред-назад из стаята. Това обаче не му помагаше да мисли по-добре. Нямаше време, нещо трябваше да се измисли, но в главата му не се раждаше нито една приемлива идея.

В това време в коридора се чуха стъпките на придворния, който се качваше в кулата към покоята на краля. По всяка вероятност придворният идваше да получи следващите заповеди. Кралят осъзна, че не може да измисли нищо хубаво и че е неспособен да изпълнява задълженията на един крал. В такъв случай не му оставаше нищо друго, освен да умре. Изтича бързо до прозореца и се приготви да се хвърли през него. В това време обаче забеляза, че става нещо неочаквано. От небето се спусна на своя летателен апарат още един бог. Първият бог, който слезе на тяхната планета, му създаде достатъчно проблеми, а сега, като се появи още един, работите съвсем се заплитаха. Кралят се отчая до такава степен, че беше вече готов да скочи от кулата, когато в главата му проблесна една прекрасна идея. Обърна се към придворния, който току-що беше влязъл, и със спокоен глас му нареди:

— Пристигна още един бог. Иди веднага да го посрещнеш. След като го настаниш при другия бог, ще започнем церемонията по посрещането.

По лицето на краля се изписа удовлетворение. Чувството му, че е силен владетел, и самоувереността му се възвърнаха.

Не след дълго той се изправи пред народа, който вече се беше съbral, и с уверен тон даде указания как да протече церемонията по посрещането на двамата божества.

Всички се стъписаха, като чуха указанията. Сред насьбралия се народ премина вълна от учудване и недоумение.

— Не е хубаво да правим такова нещо! — говореха си хората.

— Такъв е етикетът на божествите! — отсече кралят. — Аз съм единственият тук сред вас, който знае как трябва да се отнасяме към божествата! Не се съмнявайте в моите думи!

Речта му беше изпълнена с такава увереност, че хората се успокоиха. След това кралят, последван от придворните си, поведе народа към двореца, в който се намираха боговете. Нахлуха вътре, влязоха в стаите, където се намираха боговете, и ги пребиха от бой.

Изненадани, изплашени до смърт, без какъвто и да е опит за самоотбрана, боговете се вцепениха и се проснаха на земята.

— Изглежда, че умряха! — каза един от народа. Кралят обаче възрази:

— Вие нищо не разбирате! Те наистина изглеждат умрели, но именно това е истинският етикет на боговете. Без съмнение те са възхитени от нашето посрещане!

След тези думи всички дружно закрещяха от радост. Кралят се измъкна от тълпата и се върна отново в қулата си. Отвори тайната книга, която се предаваше от поколение на поколение и от крал на крал, и описа събитията от днешния радостен ден.

„Вмъкнах се тихо на пръсти в двореца, където се срещнаха двамата богове, разбрах как точно се поздравяват един друг при среща. Щом се видяха, двамата богове започнаха да крещят силно един на друг и да си разменят удари. По този начин аз научих етикета на боговете, които нямат опашки и затова не могат като нас да изразяват уважението си...“

Кралят, естествено, не можеше да разбере смисъла на думите, които боговете крещяха един на друг:

— Ти си от държавата А. Аз първи пристигнах на тази планета!

— Тази няма да я бъде. Ти си един най-обикновен долен тип от държавата Б. Аз първи пристигнах тук!...

Кралят обаче, който описваше събитията в книгата, не бе разbral съдържанието на разговора на боговете и пропускаше онова, което не му беше съвсем ясно.

Като свърши да описва събитията от този ден, той се усмихна и се загледа с наслада във вечерното небе, където, както винаги, грееха двете луни. Кралят бе успял да разгадае етикета на боговете. Вече никой не можеше да подлага на съмнение неговите способности.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.